

Arrest

nr. 179 702 van 19 december 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat G. GASPART *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, geboren te Luanda waar u uw hele leven heeft gewoond. U heeft twee broers en drie zussen. Één van uw zussen verblijft in België, de anderen zijn nog steeds in Angola. U verklaart tot november 2013 naar school te zijn gegaan. U verklaart in februari 2014 te zijn ontvoerd door de werkgever van uw vader. U werd door een man op straat gevraagd een pakje sigaretten te halen in de dichtstbijzijnde winkel maar onderweg werd u door vier mannen in een auto geduwd. U schreeuwde maar er werd u geen verdere uitleg gegeven. U werd naar een huis gebracht en ondergebracht in een donkere kamer. Enige tijd later kwam Zoback, de baas van uw vader. Hij schreeuwde en sloeg u. Hij zei dat uw vader veel geld van hem had gestolen en dat er een afspraak werd gemaakt dat hij over u kon beschikken zolang het geld niet was terugbetaald. U bleef opgesloten

in dit huis maar na drie of vier dagen naar een beter uitgeruste kamer gebracht. Om de zoveel dagen kwam Zoback langs om u uit te maken en op u te schelden, u werd eveneens regelmatig door hem verkracht. Hij dreigde uw hele familie te vermoorden indien dit geld niet werd terugbetaald. U was steeds alleen in dit huis en er werd voor u gezorgd door een zekere Angela, een vrouw ingehuurd door Zoback. U smeekte haar om u te helpen. Na twee maanden, in april 2014, hielp zij u uiteindelijk het huis te verlaten. Ze liet de deur open en zorgde dat u een taxi kon nemen. U keerde terug naar uw moeder. Daar kwam u te weten dat uw vader op de vlucht was geslagen. Na enige tijd ontdekte u dat u zwanger was. Op 12 januari 2015 bent u bevallen van een dochter, PHN. In mei 2015 besloot uw moeder dat het beter was voor u dat u bij uw grootmoeder introk. U leefde al die tijd met de angst dat Zoback u zou vinden. In augustus 2015 werd besloten dat u, om volledig aan Zoback te kunnen ontkomen, beter het land zou verlaten. Uw moeder contacteerde een vriend en zijn broer hielp u het land te verlaten. Hij regelde een paspoort voor u en op 29 augustus vertrok u per vliegtuig naar België. Op 30 augustus 2015 kwam u in België aan en de volgende dag heeft u asiel aangevraagd.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u uw identiteitskaart en geboorteakte neer. Uw oom in België kon dit verkrijgen na contact met uw moeder.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor de werkgever van uw vader omdat hij geld van hem gestolen zou hebben. Uit uw verklaringen blijkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u door deze persoon werd lastig gevallen en om die reden in de toekomst verdere vervolging zou dienen te vrezen.

Vooreerst, in verband met uw vermeende minderjarigheid vermeldt de beslissing die de dienst Voogdij u betekende op datum van 28 september 2015 in verband met het medisch onderzoek tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3 §2, 2°, artikel 6 §2, 1°, artikel 7 en artikel 8 §1 van titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002 gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en de Programmawet van 27 december 2004, dat u ouder dan 18 jaar zou zijn. Meer bepaald 20,7 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Er werd dd 22 maart 2016 een nieuw leeftijdsonderzoek ingesteld nadat u uw geboorteakte had neergelegd waaruit bleek dat u 16 jaar en drie maanden oud zou zijn. Dit laatste leeftijdsonderzoek stelde vast dat u 18 jaar en 8 maanden zou zijn. De Dienst Voogdij oordeelde dat het leeftijdsverschil tussen de door u voorgelegde documenten en de door het leeftijdsonderzoek bepaalde leeftijd de redelijkheid overschrijdt, zodoende prevaleert de leeftijd bepaald door het leeftijdsonderzoek. Bijgevolg kunt u niet als een minderjarige worden beschouwd. Het gegeven dat u over uw leeftijd twijfelachtige verklaringen aflegt tast reeds enigszins uw geloofwaardigheid aan. Bovendien zal later in deze beslissing blijken dat u reeds visa aanvraag voor Spanje en Portugal, waarbij u als geboortedatum 3 juni 1986 opgaf (zie informatie in uw administratief dossier).

Wat betreft het asielrelaas dat u brengt voor het Commissariaat-generaal kunnen in de eerste plaats een aantal inconsistenties en tegenstrijdigheden worden aangestipt met zowel objectieve informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal als met uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit informatie vanwege de Spaanse asielinstanties blijkt dat u op 04 juli 2014 een paspoort werd uitgereikt en dat u vanwege de Spaanse autoriteiten een Schengenvisum werd toegekend geldig van 04 mei 2015 tot 17 juni 2015 (zie antwoord vanwege Oficina de asilo y refugio dd 01.10.2015). Uit informatie vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u op 07 augustus 2014 reeds een eerste poging ondernam om een visum voor Portugal te verkrijgen maar zonder gunstig resultaat (zie opzoeking visa dd 01.09.2015). Deze objectieve informatie valt op geen enkele manier te rijmen met de door u afgelegde verklaringen. U ontkent stellig ooit een paspoort of een visum te hebben gehad of aangevraagd en nooit ook maar iets te hebben ondertekend om enige reisdocumenten te verkrijgen. (gehoorverslag CGVS p.17, p.20-21 en p.34), dit schaadt reeds in ernstige mate uw geloofwaardigheid. Bovendien, indien dit al zonder uw medeweten zou zijn opgemaakt, stemt de datum waarmee u volgens deze documenten naar België zou zijn gereisd niet overeen met wat u verklaart. Het uitgereikte visum was slechts geldig tot 17 juni 2015, terwijl u verklaart pas eind augustus 2015 in Europa te zijn aangekomen. Deze vaststellingen schaden reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van de

omstandigheden waarin u verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten. Uw eerdere geweigerde visumaanvraag toont bovendien aan dat u al eerder manieren zocht om uw land van herkomst te verlaten, zodoende schaadt dit eveneens de geloofwaardigheid als mocht u vanwege een gegronde vrees voor vervolging Angola hebben verlaten.

Verder vallen ook binnen uw asielrelaas meer dan markante inconsistenties op te merken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat tussen uw vader en Zoback werd overeengekomen dat u aan hem zou worden uitgehuwelijkt (vragenlijst CGVS vraag 5). Dit huwelijk komt echter niet als dusdanig in uw relaas voor het Commissariaat-generaal terug. Wanneer u door de dossierbehandelaar wordt gewezen op het gegeven dat u eerder verklaarde dat er sprake was van een huwelijk ontkent u dit (gehoorverslag CGVS p.33). U geeft aan dat u niet verklaarde dat u met hem zou moeten trouwen maar dat u bedoelde dat u aan deze man werd gegeven alsof er een huwelijk werd aangegaan (gehoorverslag CGVS p.34). Deze verklaring kan echter niet vergoelijken dat u voordien expliciet verklaarde dat u zou uitgehuwelijkt worden terwijl u dit voor het Commissariaat-generaal in uw relaas allerm minst zo stelt. Wanneer u verschillende keren duidelijk wordt gevraagd naar de afspraken die tussen Zoback en uw vader werden gemaakt laat u op geen enkele manier blijken dat dit als een huwelijk wordt beschouwd. Wanneer u naar de precieze inhoud van deze afspraak wordt gevraagd, antwoordt u dat 'uw vader u in de handen van die man gaf totdat hij het geld kon terugbetalen' (gehoorverslag CGVS p.25). Dit wijkt in grote mate af van uw verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat 'uw vader een deal met die man maakte dat ik aan Zoback zou uitgehuwelijkt worden' (vragenlijst CGVS vraag 5). Wanneer u voor het Commissariaat-generaal werd gevraagd of er nog andere gevolgen werden afgesproken indien uw vader de afspraak niet nakwam geeft u aan het niet te weten en dat misschien het feit dat hij u met de dood bedreigde ook deel uitmaakte van de gemaakte afspraak (gehoorverslag CGVS p.26). Het feit dat u op dit cruciale punt binnen uw asielrelaas er niet in slaagt eenduidige verklaringen af te leggen schaadt uw geloofwaardigheid fundamenteel. Het gegeven dat u eerder in het gehoor kortweg aangeeft dat uw vader u aan hem ten huwelijk had aangeboden (gehoorverslag CGVS p.4) en dat wanneer u gevraagd werd of er reeds een huwelijkskandidaat voor u was geweest, u aangeeft dat er voor die man niemand was (gehoorverslag CGVS p.11) vergroot alleen maar de onsamenhangendheid van uw relaas en wijst er op dat u er niet in slaagt een duidelijk beeld te scheppen van uw situatie.

Daarnaast bent u niet eenduidig over uw verblijfplaats nadat u bij Zoback zou zijn ontsnapt. Enerzijds verklaart u na uw ontsnapping bij uw moeder te hebben verbleven maar vervolgens van mei 2015 tot augustus 2015 bij uw grootmoeder te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS p.4-5). Anderzijds verklaart u sinds de geboorte van uw dochter, namelijk in mei, bij uw grootmoeder te hebben verbleven, zodoende de geboorte van uw dochter in mei 2015 situerend (gehoorverslag CGVS p.15). Elders verklaarde u echter dat uw dochter werd geboren in januari 2015 (gehoorverslag CGVS p.13). Dat u zich niet duidelijk meent te herinneren of u met een pasgeboren baby of met een baby van bijna een half jaar oud naar uw grootmoeder zou zijn verhuisd is opnieuw opmerkelijk. Bovendien legt u geen enkel document neer om de geboorte van uw dochter aan te tonen en zo de chronologie van uw relaas te staven, dit terwijl uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk de mogelijkheid heeft om in contact te treden met uw moeder en zij u reeds andere documenten heeft opgestuurd (gehoorverslag CGVS p.20). Evenmin slaagt u er in duidelijkheid te scheppen over het moment dat uw vader op de vlucht is geslagen. Enerzijds verklaart u dat uw vader al vertrokken was vóór u bij die man verbleef. Wanneer u gevraagd wordt wanneer u uw vader voor het laatst zag verklaart u dat dit een hele tijd was voor u werd meegenomen door die man, meer bepaald rond januari 2014 (gehoorverslag CGVS p.5). Ook in uw vrij relaas geeft u aan dat uw vader reeds gevlucht was toen Zoback u thuis kwam weghalen (gehoorverslag CGVS p.21). Anderzijds verklaart u echter stellig dat u pas merkte dat hij niet meer bij jullie verbleef toen u terugkwam van bij Zoback en u geen nieuws meer van hem heeft sinds u bij die deze man verbleef (gehoorverslag CGVS p.5). Als laatste kan nog worden gewezen op een tegenstrijdigheid op het vlak van de personen die al dan niet bij uw problemen betrokken zouden zijn geweest. Waar u eerst verklaart dat uw vader samen met een aantal vrienden het idee had zijn dochter aan te bieden aan deze man ter vergoeding (gehoorverslag CGVS p.21), verklaart u verder niet te weten of er anderen bij dit plan betrokken waren en dat het bij uw weten enkel uw vader betrof (gehoorverslag CGVS p.23). Deze verschillende onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen zijn zo frappant dat er onmogelijk nog enig geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

Daarnaast zijn uw verklaringen omtrent de feiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vertrek dermate vaag te noemen dat ook dit uw geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Ten eerst blijkt u uiterst onwetend over de aanleiding van uw problemen. U verklaart dat uw vader al eerder stopte met werken maar u van hem nooit heeft vernomen omwille van welke problemen hij zijn job had moeten opgeven (gehoorverslag CGVS p.9). U geeft aan enkel te hebben opgemerkt dat hij zich vreemd gedroeg en voortdurend zat na te denken (gehoorverslag CGVS p.24). Verder weet u niet wanneer dit geld zou gestolen zijn geweest of om welk bedrag het gaat (gehoorverslag CGVS p.23-24). Hieruit blijkt dat u wel heel erg onwetend bent over de achtergrond van het probleem dat de kern van uw asielaanvraag uitmaakt.

Ten tweede blijkt u ook over Zoback zelf bitter weinig informatie te kunnen geven. U verklaart nooit zijn volledige naam te hebben opgevangen (gehoorverslag CGVS p.8), u weet niets af over zijn etnie of zijn afkomst (gehoorverslag CGVS p.11), u weet niet of hij alleen woont, getrouwd is of kinderen heeft en geeft enkel aan dat u denkt dat hij vaak reist (gehoorverslag CGVS p.12). Evenmin kent u ook maar enige andere collega's van uw vader (gehoorverslag CGVS p.9). Echter, na uw ontsnapping uit zijn huis bleef u nog meer dan een jaar in Angola, dit terwijl u steeds in angst leefde voor deze man (gehoorverslag CGVS p.16). In deze kan dan ook verwacht worden dat u tracht enige informatie over deze persoon te verkrijgen om zich in staat te stellen zich beter tegen hem te kunnen beschermen. Dat u al die tijd naliet enige inlichtingen over Zoback te verzamelen schaadt opnieuw uw geloofwaardigheid als zou u vrezen verder door hem vervolgd te worden.

Ten derde blijft u ook over de gemaakte afspraken tussen Zoback en uw vader op de vlakte. Zoals eerder aangehaald is het onduidelijk of er nu al dan niet sprake was van een huwelijk. Daarnaast weet u niet wanneer deze afspraak precies werd gemaakt en kan u enkel aangeven wat u denkt dat er overeengekomen is (gehoorverslag CGVS p.25). Verder weet u niet of er enige termijn werd bepaald in dewelke de gemaakte afspraken moeten worden nagekomen en zelfs niet of uw moeder op de hoogte was van de gemaakte afspraak, u kan enkel aangeven dat u denkt van niet omdat ze het niet zou toestaan (gehoorverslag CGVS p.26). Aangezien u nog geruime tijd bij uw moeder en grootmoeder verbleef is het uiterst opmerkelijk dat u haar nooit zou gevraagd hebben of zij van de door uw vader gemaakte afspraken op de hoogte was. Op een bepaald moment gedurende het gehoor geeft u zelfs aan slechts te vermoeden dat uw vader op de hoogte was dat u op die manier zou worden meegenomen (gehoorverslag CGVS p.27), wat uw eerdere verklaringen over de gemaakte afspraken opnieuw op de helling zet. Evenmin bent u op de hoogte of er in eerste instantie andere oplossingen werden gezocht om het probleem aan te pakken vooraleer werd besloten u aan deze man uit te leveren. U weet niet of Zoback enige andere stappen heeft ondernomen om het geld terug te krijgen, u weet niet of hij naar de politie stapte en kunt geen reden bedenken waarom hij deze kwestie niet via de legale weg zou trachten op te lossen. Evenmin kunt u aangeven waarom het niet mogelijk was het gestolen geld terug te geven (gehoorverslag CGVS p.24-25). Daarenboven is het niet duidelijk waarom uw vader deze afspraken zou maken en vervolgens op de vlucht slaan. Indien hij zich reeds realiseerde dat hij zijn schuld niet zou kunnen terugbetalen valt het niet te begrijpen waarom hij tot deze afspraak met Zoback zou overgaan en vervolgens alsnog op de vlucht slaan. Het is weinig aannemelijk dat hij het leven van zijn dochter op het spel zou zetten terwijl hij zich er zich al van bewust was dat hij zou dienen te vluchten omdat hij de gemaakte afspraken niet zou kunnen nakomen. In het algemeen kan dan ook gesteld worden dat u over de gemaakte afspraken enkel in vermoedens en veronderstellingen kunt spreken wat de geloofwaardigheid van de gemaakte afspraken verder ondermijnt. Gezien u nog geruime tijd in het land bleef nadat u met deze problemen geconfronteerd werd wringt het des te meer dat u deze niet tot op het bot zou hebben trachten uit te spitten om op die manier te trachten uw situatie duidelijk te stellen en uw veiligheid te garanderen.

Ten vierde zijn ook uw verklaringen omtrent uw vlucht uit het huis waar u werd vastgehouden weinig aannemelijk. U verklaart dat u steeds alleen in het huis was, of toch minstens die indruk had. U heeft er buiten de dag dat u er aankwam en de dag dat u er gevlucht bent nooit iemand anders gezien dan Zoback en deze dame. Bovendien verklaart u dat u al na twee of drie weken beseftte dat deze vrouw bereid was u te helpen (gehoorverslag CGVS p.29). Het valt dan ook niet te begrijpen dat zij net de dag dat er nog andere mannen in huis zijn beslist u te helpen bij een ontsnapping (gehoorverslag CGVS p.31). Ook deze verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verblijf in dit huis.

Daarnaast kon u niet aannemelijk maken dat u na uw ontsnapping nog gezocht werd door deze Zoback. U heeft in meer dan een jaar tijd geen enkel nieuws meer gehoord over Zoback of enige gevolgen ondervonden van het feit dat u ontsnapt zou zijn en hij naar u op zoek zou zijn (gehoorverslag CGVS p.15-16). U verklaart Zoback nooit meer te hebben gezien (gehoorverslag CGVS p.32). U baseert zich dan ook enkel en alleen op eigen vermoedens en veronderstellingen dat hij nog steeds

naar u op zoek zou zijn, zonder over enige concrete elementen te beschikken die in deze richting wijzen. Het valt dan ook niet ernstig te nemen dat uw vrees voor verdere vervolging meer dan een jaar na datum zo nakend zou zijn dat u besloot het land te moeten verlaten.

Daarenboven heeft u in die periode op geen enkel moment beroep gedaan op de Angolese autoriteiten om Zoback aan te klagen (gehoorverslag CGVS p.26 en p.32). Internationale bescherming kan nochtans slechts ingeroepen worden bij gebrek aan nationale bescherming. Uit uw verklaringen valt af te leiden dat u nooit de moeite genomen hebt om nationale bescherming te verkrijgen, zonder daar enige valabele verantwoording voor te bieden. U verklaart dat u dacht dat dit geen zin had en dat Zoback u gewaarschuwd had dat hem niets kon overkomen (gehoorverslag CGVS p.32). U voegt daaraan toe dat Zoback belangrijke mensen kent in de maatschappij waardoor hij elke vervolging zou kunnen ontlopen. U kan echter niet aangeven over wie het dan wel zou gaan (gehoorverslag CGVS p.26). Zoals eerder aangehaald blijkt u slechts over zeer beperkte kennis te beschikken over deze Zoback zodat uw aanneme dat hem niets zou kunnen worden gemaakt niet te verdedigen valt, zeker gezien de zwaarwichtigheid van de feiten die u aanhaalt. Bovendien verklaart u dat Zoback dreigde uw hele familie te vervolgen (gehoorverslag CGVS p.16 en p.21). Ook dit blijkt niet uit de verdere feiten die u aanhaalt. Zowel uw moeder, uw grootmoeder als uw broers en zussen verblijven nog in Angola (gehoorverslag CGVS p.5-6) zonder er enige problemen te kennen (gehoorverslag CGVS p.32). Er wordt dan ook niet ingezien waarom het voor u noodzakelijk zou zijn geweest het land te verlaten en beroep te doen op internationale bescherming.

Uit het voorgaande blijkt dat u het in het geheel niet aannemelijk kon maken het slachtoffer te zijn geworden van een afspraak gemaakt tussen Zoback en uw vader en om die reden nog verdere vervolging zou dienen te vrezen bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Aangezien u er niet in slaagde deze feiten aannemelijk te maken kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de verkrachtelingen die u in deze context zou hebben ondergaan.

U verklaart daarnaast in Angola problemen te zullen ondervinden als alleenstaande moeder (gehoorverslag CGVS p.33). Ook dit kon u echter niet concretiseren. U verklaart dat u op weinig begrip zou kunnen rekenen en dat ook de relatie met uw vriendinnen door uw moederschap veranderd is. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u geen beroep zou kunnen doen op de steun van uw familiaal netwerk in Angola. U kon nog meer dan een jaar rekenen op de ondersteuning van zowel uw moeder als uw grootmoeder en u verklaart dat uw moeder er geen punt van maakte om voor uw dochter te zorgen (gehoorverslag CGVS p.13). Derhalve kan ook dit gegeven niet worden beschouwd als een element dat aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming in de zin van de Conventie van Genève. Bovendien kan ernstig getwijfeld worden aan uw bewering alleenstaande moeder te zijn, aangezien uw verklaringen over de manier waarop u zwanger werd niet geloofwaardig zijn. Er rijzen hierdoor ernstige vragen bij het profiel van alleenstaande moeder dat u van zichzelf schetst. Ook uw verklaring dat de mensen erover spreken dat u op zo'n jonge leeftijd een kind kreeg (gehoorverslag CGVS, p.33) is niet aannemelijk gezien bovenstaande vaststellingen aangaande uw leeftijd.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen. Gezien de grote schaal van corruptie in Angola, ook voor wat betreft het verkrijgen van identiteitsdocumenten (zie informatie in uw administratief dossier), hebben de door u voorgelegde documenten (identiteitskaart en geboorteakte) weinig tot geen bewijswaarde. Er kan bovendien worden opgemerkt dat de geboortedatum die vermeld wordt op deze documenten tegenstrijdig is met de geboortedatum die blijkbaar vermeld werd in het paspoort dat u gebruikte voor het bekomen van uw visum voor Spanje.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster voert eveneens een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoekster blijft erbij dat zij op [...] 1999 is geboren. Ze verwijst naar een advies van de Orde van Geneesheren en een Europese resolutie van september 2013 om aan te tonen dat een leeftijdsonderzoek op basis van radiografie geen onfeilbare methode is. Ook de commissaris voor de Rechten van de Mens van de Raad van Europa heeft gewezen in een document van 2011 op het feit dat steeds meer specialisten de aanpak op grond van radiografie van de hand, pols of tanden niet voldoende precies achten voor een leeftijdsbepaling. Nu er twijfels bestaan aangaande de betrouwbaarheid van die leeftijdsonderzoeken, stuurt verzoekster aan op voorzichtigheid dit element te gebruiken om haar geloofwaardigheid in twijfel te trekken.

Wat betreft het argument van verweerder dat verzoekster klaarblijkelijk visa heeft aangevraagd, erkent zij dit in het verzoekschrift. Ze stelt dat ze als minderjarige geen paspoort kon verkrijgen en verklaart daarom dat verkeerdelijk een andere geboortedatum die wijst op meerderjarigheid werd vermeld. Ze heeft bij verweerder gelogen over de aanvraag van de visa uit angst op grond van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening) naar Spanje te worden teruggestuurd. Verzoekster tracht verder de inconsistenties die verweerder heeft weerhouden te verklaren en wijst op haar gedetailleerde verklaringen over wat ze bij Z. heeft meegemaakt en de wijze waarop ze kon ontsnappen. Tot slot volhardt verzoekster in haar verklaring dat het als alleenstaande moeder moeilijk is in Angola.

Concluderend vraagt verzoekster de erkenning van de vluchtelingenstatus, in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en in uiterst ondergeschikte orde de vernietiging van de thans bestreden beslissing.

2.2. Documenten

Verzoekster heeft bij haar verzoekschrift de volgende documenten gevoegd:

- de geboorteakte van H.N.P. waarin wordt gesteld dat H.N.P. geboren is op [...] 2015
- een tweede beslissing van de Dienst Voogdij van 22 maart 2016 waarin wordt gesteld dat verzoekster ouder is dan 18 jaar nu het leeftijdsonderzoek moet primeren op de documenten die door verzoekster werden voorgelegd. Volgens het leeftijdsonderzoek was verzoekster 18 jaar en 8 maanden op 15 september 2015.

2.3. Bevoegdheid

De Raad beschikt op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, personen die reeds in een ander unieland erkend zijn of de “technische” weigeringen die geen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn

declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad kan de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

2.4. Onderzoek van het verzoek in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 evenals de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke regelgeving.

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet

hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan indien aan de voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid weliswaar niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze te toetsen en dit in het licht van de onderzoeks- en samenwerkingsplicht van de commissaris-generaal (HvJ 22 november 2012, MM v. Ireland, C-277/11, §§ 64-67). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een erkenning of toekenning van een internationale beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Verweerder hecht geen geloof aan het vluchtrelaas en dit onder meer omdat voor de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekster verklaarde dat haar vader en de heer Z, diens werkgever, overeenkwamen dat zij zou worden uitgehuwelijkt aan Z. terwijl in het gehoor bij verweerder verzoekster in eerste instantie niet heeft gesproken over het feit dat zij zou worden uitgehuwelijkt aan Z, maar wel aan hem werd overgeleverd totdat haar vader het achtergehouden geld kon terugbetalen. Verder in het gehoor voor verweerder gaf verzoekster dan toch weer aan door haar vader aan hem te zijn aangeboden in het licht van een huwelijk.

Verder wijst verweerder op een tegenstrijdigheid wat betreft de personen die bij de problemen van verzoekster betrokken waren geweest. Zo verklaarde verzoekster bij verweerder in eerste instantie dat haar vader met een aantal vrienden het idee had om zijn dochter aan te bieden aan Z. ter vergoeding, maar verklaart zij verder in het gehoor dat niemand naast de vader bij het plan om haar aan te bieden betrokken was. Verzoekster heeft ook geen idee over hoeveel geld het zou gaan en kan ook zeer weinig info geven over Z. Zo kent ze zijn volledige naam niet, heeft ze geen kennis over diens etnie of afkomst, weet verzoekster niet of die man alleen woont, getrouwd is of kinderen heeft. Verzoekster weet evenmin of haar moeder op de hoogte was van het plan van haar vader om haar aan Z. over te leveren. Verweerder acht dit vreemd nu verzoekster heeft verklaard na haar ontsnapping nog geruime tijd bij haar moeder en vervolgens bij haar grootmoeder verbleven te hebben. Verzoekster is verder niet op de hoogte of er in eerste instantie andere oplossingen werden gezocht vooraleer haar vader haar aan de man heeft overgeleverd, of Z. naar de politie is gestapt voor het achterhouden van geld door haar vader, noch weet verzoekster waarom het niet mogelijk was het gestolen geld terug te geven. Aangaande de ontsnapping merkt verweerder eveneens op dat het vreemd is dat volgens verzoekster haar verklaringen voor de ontsnapping juist de dag wordt gekozen waar er nog andere mannen in het huis aanwezig waren terwijl zij verklaarde anders steeds alleen in dat huis geweest te zijn of die indruk had.

Tot slot stelt verweerder dat verzoekster in de periode volgend op haar ontsnapping waarin ze nog in Angola verbleef, nooit bescherming heeft gezocht bij de Angolese autoriteiten of nooit de stap heeft gezet om Z. aan te klagen. Verweerder neemt geen genoegen met de verklaring dat Z. belangrijke mensen kent waardoor hij vervolging zou kunnen ontlopen. Verzoekster kon immers niet toelichten over welke mensen het zou gaan. Waar verzoekster heeft verklaard dat Z. ermee dreigde de hele familie te vervolgen, neemt verweerder dit niet aan nu zowel de moeder, grootmoeder, broers en de meeste zussen nog in Angola verblijven. Wat betreft de problemen als alleenstaande moeder, wijst verweerder op het familiaal netwerk waarop verzoekster na haar ontsnapping kon terugvallen en het feit dat de moeder van verzoekster geen probleem had met de zorg voor haar kleindochter.

De Raad stelt vast dat de voormelde motieven aangaande het vluchtrelaas en het feit dat verzoekster geen bescherming heeft gezocht bij de Angolese autoriteiten steun vinden in het administratief dossier. Het belang van de exacte leeftijd van verzoekster en het feit dat zij in eerste instantie voor verweerder heeft gelogen over de visa die zij had aangevraagd, zijn relatief nu er enerzijds blijkt dat er twee medische onderzoeken met verschillend resultaat werden uitgevoerd en anderzijds het niet onaannemelijk is dat verzoekster vreesde, gezien het Spaans visum, op grond van de Dublin III Verordening naar Spanje te worden teruggestuurd. Thans is België hoe dan ook bevoegd om de asielaanvraag te onderzoeken en stelt zich *in fine* de vraag of verzoekster op grond van haar relaas aannemelijk kan maken een gegronde vrees voor vervolging te hebben of een reëel risico op ernstige

schade te lopen in geval van terugkeer naar Angola. Het is echter zo dat verzoekster de Raad niet van die gegronde vrees of dat reëel risico op ernstige schade kan overtuigen nu de Raad de voormelde weerhouden motieven van de bestreden beslissing onderschrijft die specifiek betrekking hebben op haar vluchtrelaas. Zo bevestigt verzoekster dat zij niet veel informatie over Z. kan geven en gaat ze niet in op verschillende motieven van verweerder zoals het feit dat ze niet weet of haar moeder van de afspraken tussen haar vader en Z. op de hoogte was, dat verzoekster geen idee heeft of Z. tegen haar vader stappen heeft ondernomen bij de politie of waarom haar vader het geld niet kon terugbetalen. Ook de vreemde keuze van dag voor de ontsnapping, met name juist een dag waarop er wel mannen waren in het huis, laat verzoekster ongemoeid in het verzoekschrift.

Van doorslaggevend belang *in casu* voor de Raad is het feit dat verzoekster op geen enkel moment beroep heeft gedaan op de Angolese autoriteiten om Z. aan te klagen, noch op overtuigende wijze aannemelijk maakt dat het geen zin had om zich op die bescherming te beroepen. Zoals verweerder terecht opmerkt, kan internationale bescherming maar worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Conform artikel 48/5, § 1, c van de Vreemdelingenwet kan vervolging of ernstige schade veroorzaakt door niet-overheidsactoren worden aangenomen indien kan worden aangetoond dat de Staat of partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Zelfs als kan aangenomen worden dat de pertinente vraag in deze niet zozeer is of verzoekster de feiten al dan niet ter kennis heeft gebracht aan de autoriteiten, kan wel verwacht worden dat verzoekster aantoont dat, indien zij dit heeft nagelaten, ze geen toegang zou gehad hebben tot een effectieve bescherming van hen (RvS 21 november 2012, nr. 221.449). Dit vereist dat alle pertinente elementen in overweging worden genomen. Indien blijkt uit de omstandigheden eigen aan de zaak of uit algemene informatie voorgelegd door de partijen dat elke procedure ineffectief zou zijn geweest of dat er geen enkele toegankelijke bescherming bestond die tegemoet komt aan de klachten of met redelijk perspectief op succes, dan kan niet geëist worden van verzoekster dat ze zich zou richten tot de autoriteiten. *In casu* is dit echter niet aan de orde. Verzoekster betwist in het verzoekschrift niet dat zij zich had kunnen richten tot de autoriteiten en het verweer dat verzoekster tijdens het gehoor zelf heeft gegeven, overtuigt niet. Zo kan verzoekster dermate weinig preciseren over Z., dat ze eveneens *in casu* niet aannemelijk heeft gemaakt dat de man belangrijke mensen kent waardoor hij elke vervolging zou kunnen ontlopen. Ook de bedreiging die Z. zou geuit hebben tegen de hele familie van verzoekster overtuigt niet, nu op de oudste zus van verzoekster na die in België verblijft en de onwetendheid aangaande het verblijf van de vader, nog alle andere familieleden in Angola verblijven en verzoekster geen gewag maakt van problemen door Z. die zij zouden ondergaan.

Waar verzoekster verwijst naar de moeilijkheden voor een alleenstaande jonge moeder en het feit dat ze zich schaamt over het feit dat haar kind zou zijn voortgekomen uit een verkrachting, moet vooreerst verwezen worden naar de ongeloofwaardigheid van het relaas aangaande de vervolging door Z. Zelfs indien haar kind het gevolg zou zijn van een verkrachting, met eventueel misprijzen van de omgeving tot gevolg, heeft verweerder dienaangaande terecht opgemerkt dat verzoekster verklaard heeft dat ze na haar ontsnapping kon terugvallen op haar moeder en grootmoeder. Verzoekster heeft geen feiten van uitsluiting of verstoting door de omgeving aangehaald. Het feit alleen dat verzoekster een alleenstaande moeder is en bijgevolg moeilijkheden zou ondervinden om het moederschap met onderwijs te combineren, kan niet als voldoende ernstig worden aangenomen in de zin van vervolging of ernstige schade die een nood aan internationale bescherming rechtvaardigen.

De Raad is dan ook van oordeel dat de bestreden beslissing aangaande de vluchtelingenstatus, die gestoeld is op de voormelde motieven die steun vinden in het administratief dossier, in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoekster kon niet aannemelijk maken een gegronde vrees te hebben voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in*

paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad stelt vast dat verzoekster weliswaar om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verzoekt en een schending aanvoert van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet doch dit enkel toelicht in het licht van de vluchtelingenstatus. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover zij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas, merkt de Raad op dat, gelet op het voorgaande, kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas en het feit dat niet is aangetoond dat verzoekster zich niet kan beroepen op bescherming van de eigen autoriteiten. Bijgevolg kan verzoekster zich niet baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoek tot vernietiging

Zoals *supra* reeds gesteld kan de Raad enkel tot een vernietiging overgaan hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing.

De Raad kan op basis van de elementen uit het administratief dossier komen tot de bevestiging van de bestreden beslissing. Bijgevolg is er geen reden voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES